

„A betegek szerint kedvesek vagyunk”

Modern, jó állapotú, klinkertéglás kis épület a Vörösvári úton, hatalmas gyárépületek tövében, egy szakorvosi rendelőintézet közvetlen szomszédságában. Nyílt tekintetű, igényes, fehér köpenyt viselő fiatalember fogad – akár végzős gyógyszerészhallgató is lehetne...

Beszélgetés Vimpláti Gáborral, a budapesti Óbuda Patika ifjabbik vezetőjével

A patika idősebb, vagy ön?

Ha jól tudom, akkor a patika; ezt az épületet tudomásom szerint 1972-ben adták át, én pedig 1974-ben születtem. Előtte néhány házzal odébb volt a gyógyszertár egy korabeli épületben, régi óbudai környezetben, de erről én már csak hallomásból tudok. Azt a patikát Ströcker Alajos alapította a 19. században, akiről ezen kívül azt is érdemes tudni, hogy a Magyar Gyógyszerkönyv III. egyik szerkesztője volt. A régi épület nyilván a lakótelep építésének esett áldozatul.

Ez az új patika viszont belülről sokkal nagyobb, mint kívülről – egy egész birodalom, tág terekkel, korszerű berendezéssel. Mekkora valójában, és hogyan került vele először kapcsolatba?

Az épület alapterülete 360 négyzetméter, úgyhogy valószínűleg tényleg nem számít kis patikának, és ennek megfelelően bőséges hely áll rendelkezésre minden funkció kielégítésére, ami a mindennapi munkában bizony nagyon jó dolog. Édesanyám került ide a nyolcvanas évek közepén, mint vezető. Előtte végigjárta a ranglétrát: volt beosztott, vezető a város más helyein, aztán bekerült az akkori Gyógyszertári Központba, ott dolgozott egy darabig, majd megelégtelte az adminisztratív munkát, és kérelmezte, hogy ismét patikában dolgozhasson. Így került ide.

Ön, akkor még kisgyerekként, bejáratos volt a patikába?

Én is, a bátyám is előfordultunk itt sokszor, bár természetesen nem itt töltöttük a szabadidőnket. De ha másért nem is, például besza-

ladtunk, ha otthon felejtettük a lakáskulcsot...

Hogyan emlékszik: megfogta, vagy inkább taszította a gyógyszerek illata?

Hát, hazudnék, ha azt mondanám, hogy már akkor beleszerettem, de azért kellemes emlékek kötődnek hozzá. Az egész csak akkor került komolyan szóba, amikor közeledett az érettségi, és közben az is ismertté vált, hogy hamarosan elindul a privatizáció. Édesapám orvos, a bátyám is az orvosira járt már akkoriban. A patika, mint a jövő lehetősége, téma volt otthon, a kémiát is szerettem – valahogy így adódott számomra a gyógyszerészi kar. Más kérdés, hogy láttam, a bátyámnak milyen sokat kell tanulnia, de azt gondoltam, hogy a gyógyszerészet ennél azért csak könnyebb lehet. Hát, keservesen kellett csalódnom, mikor rögtön az első vizsgára egy igen nehéz tankönyv, az Orvosi biológia első 360 oldalát kellett betéve tudni.

Lett aztán kedvenc tantárgya?

Igen, a gyógyszer-hatástan állt hozzám legközelebb: az, hogy a hatóanyagok pontosan mit csinálnak az emberi szervezetben, hogyan működnek, hogyan hatnak. Nyilván már akkor sejtettem, hogy a végállomás a patika

lesz, ahol szemtől-szemben a betegekkel nem mindegy, hogy mennyit tudok ezekről a mechanizmusokról. Az egyetemet aztán 1997-ben végeztem el, az a nyár még az enyém volt, majd szeptember elsején beálltam dolgozni.

Az addigra már a család által privatizált patikába?

Igen, abban a szerencsés helyzetben voltunk, hogy 1996-ban le tudtuk bonyolítani a privatizációt. Persze a saját erőnk azért ehhez nem volt elég, tehát külső befektetők is részt vettek benne. A vezető természetesen az édesanyám, Dr. Vimpláti Lászlóné lett; én ömellé

álltam be. Ahogy telt-múlt az idő és gyakorlatot szereztem, úgy kezdtük aztán egyre jobban megosztani a feladatokat. 2005-ben lettem először egy kicsit igazi „főnök”, amikor a patika felújítását kellett lebonyolítani, és ez tényleg inkább amolyan férfimunka... De nem volt nehéz dolgom, mert egy olyan fővállalkozó vitte a munkát, aki hosszú évek óta foglalkozott gyógyszerterek felújításával. Könnyű volt vele szót érteni, kölcsönösen megfontoltuk egymás érveit, és végül tényleg olyan lett a patika kialakítása, ahogy az leginkább megfelel ehhez a munkához.

Mindenesetre ennél sokkal jobb helyen nem nagyon lehetne patikát vinni: gondolom, a számok is azt mutatják, hogy bevált...

Tényleg ideális helyen vagyunk a szakrendelő mellett, és ennek köszönhetően elmondhatjuk, hogy a betegforgalmunk nagyjából állandó. Van egy specialitása a szakrendelések, nevezetesen a szemészet, bőrgyógyászat és gyermekgyógyászat közelségének: ezek jellegzetesen olyan területek, ahol az átlagnál sokkal nagyobb a felírt magisztrális szerek aránya. Olyannyira, hogy egy munkatársunk gyakorlatilag csak ezek készítésével foglalkozik.

Hányan dolgoznak összesen itt, és, ha nem titok, hogyan alakul a bevételük?

Összesen tizenhárom szakalkalmazottunk van, ebből négy gyógyszerész. A bruttó for-

galom átlagosan körülbelül havi 50 millió forint. Természetesen 2007-ben nálunk is nagy visszaesés volt, de ehhez képest lényegesen kisebb veszteség: csupán 2%-os ért minket 2008-ban, amire mások az mondják, hogy „hú, de jól csináltátok!” Az igazsághoz természetesen hozzátartozik, hogy szerencsénk is volt, hiszen itt a közelben nem „nyitottak ránk” új patikát, így meg tudtuk őrizni a forgalmunkat.

Nincs is más gyógyszerter a közelben?

De van, egészen közel, a szakrendelő másik oldalán. Ez egy, a miénkhez hasonló, annál még egy-két évvel korábban megnyitott magánpatika. Kezdetben persze kicsit gyanakodva tekintettünk egymásra, de aztán korrekt, jó viszony, békés egymás mellett élés alakult ki: szépen beállt az egyensúly, megszűnt a forgalom a két patika között, semmilyen drámai konfliktus nem volt.

Mégis, van-e valamilyen előnyük a konkurenciával szemben?

Talán azt lehetne kiemelni, hogy mi vagyunk az állandó ügyeletes patika. Ez tízegynéhány éve így van, és szerintem ez sokat nyom a latban, mert így valahogy kicsit mi vagyunk itt a „fő” patika. Más kérdés, hogy sokba' van ez nekünk, mert a hétköznapi állandó éjszakai ügyelet egész egyszerűen ráfizetéses, a hétvégi talán nullszaldós.

Milyen eszközeik vannak még a nyereség növelésére?

Elsősorban éppen a patika vezetésében, menedzselésében rejlenek még lehetőségek; ehhez egy, a Humantrade által szervezett vezetői tréningen kaptunk ötletet, módszereket, a forgalmi adatok elemzésétől a hatékony készletezési „trükkökig”. A forgalom növelésére viszont a pillanatnyi felállásban egyelőre nincs lehetőségünk, mert a mostani létszámmal egész egyszerűen nem tudunk többet teljesíteni. Reményünk van arra, hogy egy végzős gyógyszerészhallgató kolleginát, aki most, az államvizsgája előtt nálunk dolgozik, sikerül majd itt tartani, és akkor, öt gyógyszerésszel, már többre leszünk képesek.

Tehát harc folyik a végzős gyógyszerészekért?!

Pontosan! Egy – úgy emlékszem, 2005-ben végzett – kamarai vizsgálat szerint akkor mintegy 800 gyógyszerész hiányzott országosan, ugyanis a patikában óriási a felelősség, hosszú a munkaidő és sok a munka. Nálunk például naponta körülbelül 400-450 beteg fordul meg, és ennyi embert színvonalasan ellátni nem könnyű feladat. A szakma más területein viszont sokkal lazább keretek között, legalább ekkora vagy nagyobb jövedelemért dolgozhat egy valamirevaló gyógyszerész. És erre a helyzetre eresztették aztán még rá a liberalizációt! Tehát igen, késhegyig menő harc folyik a gyógyszerészekért.

Vannak olyan erényei az Óbuda Patikának, amelyekről akár híres is lehet?

Nehéz erre így belülről válaszolni, de azt azért elmondhatom, hogy a betegeinktől azt halljuk vissza, hogy kedvesek vagyunk... Nagyon jó érzés, hogy megtérül az a figyelmesség, amit rájuk szánunk, de ilyenkor mindig csodálkozom egy kicsit, hogy ezt miért

nem veszik természetesnek egy gyógyszer-tárban. Természetesen igazi kapcsolat, hatékony segítség olyankor tud létrejönni, amikor éppen nem állnak hosszú sorok. A másik erősségünk talán a megfelelő készletezésünk, ami azért fontos, mert így ritkán kell azt mondanunk a betegnek, hogy a keresett gyógyszer sajnos nincs, jöjjön vissza holnap. Márpedig egyre bővül a gyógyszerpaletta, egyre nehezebb kielégíteni az igényeket.

László István

